

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. K. , nar.,**
státní příslušností Nepálská federativní demokratická republika,
bytem v ČR,

zastoupeného zmocněncem Ing. Mgr. D. N.,
zaměstnankyní Poradny pro integraci, z. ú., sídlem Opletalova 6,
Praha 1,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlím náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2024, č. j. MV-192006-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-27871-23/DP-2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu a jeho nevydání podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), z důvodu, že žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo vydáno.

2. Žalobce namítl nezákonnost a nesprávnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je dle žalobce v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, žalobce má za to, že žalovaná nešetřila jeho práva nabytá v dobré víře. Žalobce má za to, že prokázal, že byl v dobré víře, kdy se nedopustil nesplnění účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Nemohl tušit, že jedná v rozporu s tímto zákonem. Na území ČR pobývá od roku 2017, v roce 2022 na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Pobytové oprávnění mu bylo uděleno do 15. 8. 2022 na základě potvrzení od České zemědělské univerzity s platností do 15. 9. 2022. Žalobci se podařilo dokončit studium dříve a ukončil jej ke dni 1. 2. 2022. Po ukončení studia v ČR nadále legálně pobýval na základě zmíněného dlouhodobého pobytového oprávnění za účelem studia. Na internetových stránkách žalované žalobce nenašel informace o žádných krocích, které by bylo třeba činit po ukončení studia ani informaci o neplnění účelu pobytu apod. Domníval se, že má do konce platnosti oprávnění dostatek času na to, aby se rozhodl, o jaký typ pobytového oprávnění nakonec požádá. Dne 8. 8. 2022 podal žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem hledání zaměstnání. Byl přesvědčen, že se zde nachází legálně a že je na základě potvrzení do 15. 9. 2022 stále studentem. Žalobce poukázal na svou dobrou víru, kdy má za to, že se u něj jednalo o nezaviněnou nevědomost, nevěděl a ani nemohl vědět, že neplní účel pobytu a jedná v rozporu s právním řádem ČR. O neplnění účelu pobytu se dozvěděl až v průběhu řízení o žádosti ohledně povolení pobytu za účelem hledání zaměstnání, kdy byl výzvou k odstranění vad požádán o vyjádření se k neplnění účelu pobytu (studium) od 2. 2. 2022 do 8. 8. 2022. Dle žalobce bylo prokázáno, že v uvedené době jednal v dobré víře, že jedná po právu. Nemohl vědět, že neplní účel pobytu. Žalobci bylo vystaveno univerzitou potvrzení o studiu vždy na celý akademický rok. Dále žalobce namítl porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně a s ohledem na všechny okolnosti případu. Správní orgány podle žalobce pochybily, když se nevyjádřily k tvrzené dobré víře. Dále namítl porušení § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť dle něj bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné, nebyly zohledněny dokumenty, které prokazovaly jeho dobrou víru. Dále žalobce namítl porušení § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s č. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle žalobce byla obě rozhodnutí nepřiměřená z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. K tomu uvedl, že na území pobýval od roku 2017 a dosud se nedopustil žádné trestné činnosti apod., má zde vytvořeno zázemí a má zde přátele. Ukončil zde vysokoškolské studium, a tudíž by měl volný přístup na trh práce. Rozhodnutí žalované považuje za příliš tvrdou reakci, kdy bude nyní nucen opustit ČR. Když se radoval z úspěšného dokončení studia, netušil, že by bylo lepší naopak studium protáhnout a studovat jen „na oko“. Žalobce má za to, že délka jeho pobytu, kdy neplnil účel pobytu je v kontextu jeho celkového 7letého pobytu krátká na to, aby mohla být důvodem pro takto závažný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce svou situaci fakticky vnímá jako dlouhodobý zákaz pobytu, neboť vyřízení nového pobytového oprávnění v Dillí bude dle něj patrně trvat značnou dobu.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Dle žalované žalobce nevznesl žádnou novu relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost a zákonnost rozhodnutí. Žalobce pouze zopakoval své odvolací námitky, které byly řádně vypořádány. Dle žalované napadené rozhodnutí není nezákonné, věcně nesprávné, vnitřně rozporné ani nepřezkoumatelné. Byly vypořádány všechny námitky a stav věci byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaná poukázala na to, že žalobce ke své žádosti předložil mj. diplom vystavený Českou zemědělskou univerzitou v Praze dne 1. 2. 2022, který osvědčuje úspěšné ukončení studia.

Těžko lze uvěřit tvrzení žalobce, že si i přesto po tomto datu myslel, že je studentem. Dle žalované žalobce bezdůvodně vyčkával s podáním nové žádosti. Pokud ukončil studium v únoru 2022, měl situaci neprodleně řešit. Žalovaná dále sdělila, že dle jejího názoru vysoké školy typicky vydávají potvrzení o studiu na začátku akademického roku s uvedenou dobou celého akademického roku, je však na žalobci, aby měl přehled o svých studijních aktivitách na území ČR. Pokud byl již držitelem vysokoškolského diplomu, nelze uvěřit jeho tvrzení, že si přesto myslel, že je studentem. Obdobné je to s povolením k dlouhodobému pobytu, toto je cizincům vydáváno s určitou dobou platnosti. Pokud v průběhu dojde ke změně okolností, jsou povinni nastalou situaci řešit, a nikoli nedbale pobývat na území za účelem, o kterém ví, že ho již neplní, potažmo ho ani plnit nelze, neboť již byl naplněn (žalobce dostudoval). Žalobce dle žalované disponoval pouze formálním povolením k pobytu za účelem studia a byl si vědom skutečnosti, že nestuduje, přesto pobýval na území dále. Nemohl však být v dobré víře, že jedná v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Podle žalované i přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce byla v souladu se zákonem a judikaturou posouzena řádně. K tomu uvedla, že žalobce pobývá na území bez rodinných příslušníků.

4. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dne 8. 8. 2022 podal žalobce žádost o povolení k dlouhodobému pobytu. Ke své žádosti doložil mj. doklad o ukončení vysokoškolského studia – diplom z České zemědělské univerzity, (dále též „ČZU“) ze dne 1. 2. 2022.
6. V podání ze dne 3. 7. 2023 zástupkyně žalobce v rámci vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí plnění účelu pobytu sdělila, že žalobce sice ukončil studium dne 1. 2. 2022, avšak domníval se, že účel pobytu (studium) řádně plnil až do 15. 9. 2022, neboť do tohoto dne měl vydáno potvrzení o studiu vysokou školou. Dále sdělil, že se rozhodl ukončit své studium dříve, neboť by kromě diplomové práce, kterou mu zbývalo dokončit, ve druhém semestru již fakticky nestudoval. K tomu doložil zmíněné potvrzení ze dne 1. 7. 2021 vydané ČZU a dokládající studium žalobce od 16. 7. 2021 do 15. 9. 2022.
7. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2023, č. j. OAM-27871-23/DP-2022 byla zamítnuta žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu. Bylo rozhodnuto o nevydání tohoto povolení podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce neplnil v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu účel, pro který mu bylo vydáno.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Nové povolení k dlouhodobému pobytu dále nelze udělit, jestliže cizinec neplnil před podáním žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu na území účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o*

neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajících na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

10. Podle § 55 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách *studium se řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část.*
11. Podstatou žaloby je, že se žalobce domnívá, že ze strany správních orgánů nebyla dostatečně zohledněna jím tvrzená dobrá víra, pokud jde o jeho pobyt po ukončení studia, kdy žalobce měl údajně v této době za to, že i nadále řádně plnil účel svého dlouhodobého pobytu, který mu byl udělen za účelem studia.
12. Žalobce má za to, že se žalovaná s jím uváděnou dobrou vírou dostatečně nevypořádala, správní orgány se soustředily na skutečnost, že datum ukončil studium ke dni 1. 2. 2022 a přestal být studentem. Dle správních orgánů žalobce neprokázal, že by účel pobytu neplnil ze závažných důvodů pro přechodnou dobu. Žalobce však neměl žádné informace o tom, že by již neměl být studentem, když stále disponoval potvrzením o studiu platným do 15. 9. 2022.
13. Tuto námitku soud důvodnou neshledal. Správním spisem bylo prokázáno, že žalobce ukončil studium dne 1. 2. 2022, jak plyne z doloženého diplomu ČZU. Tuto skutečnost žalobce nikterak nerozpíral a pouze k ní dodal, že se jednalo o dřívější než původně předpokládané ukončení. Sdělil rovněž, že ze strany vysoké školy mu bylo vystaveno potvrzení o studiu platné na celý akademický rok, konkrétně do 15. 9. 2022.
14. Žalobce v žalobě dále opakovaně uvedl, že neměl žádný důvod pochybovat o tom, že byl i nadále po ukončení studia z jeho strany řádně plněn účel pobytu, domnívá se, že neměl žádné indicie o tom, že by tomu tak nemělo být. Vycházel čistě z údajů uvedených na potvrzení o studiu a údajně si myslel, že toto je stále platné až do data uvedeného jako konec platnosti, přičemž měl současně za to, že postačí, pokud si o nové pobytové oprávnění požádá až ke konci této doby.
15. Soud úvodem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 - 33, ve kterém tento soud uvedl: *„Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno.“*
16. Dále lze uvést rozsudek téhož soudu č. j. 2 Azs 325/2020 - 33 ze dne 26. 2. 2021, dle kterého: *„Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 - 33, uvedl: „Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno.“ Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností*

cizince – žadatele o pobytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04).“

17. Dále soud uvádí, že v rozsudku č. j. 6 A 49/2022 – 45 ze dne 13. 12. 2023 se zdejší soud zabýval případem s obdobným skutkovým stavem, kdy rovněž šlo o žalobkyni, která ukončila studium a bylo shledáno následné neplnění účelu pobytu. V tomto rozsudku soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince upustí či neupustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45 a usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Povolení k pobytu proto musí být vždy svázáno s určitým účelem, který je předvídan zákonem. Ostatně, správní soudy již dovodily, že k tomu, aby cizinec plnil účel pobytu spočívající ve studiu, ke kterému mu bylo vydáno pobytové oprávnění, nestačí jakékoliv studium, třeba pouze formální, ale naopak je nutné, aby se jednalo o studium aktivní a soustavné, směřující k naplnění účelu studia, tedy ke složení zkoušek a následnému dokončení studia (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 9. 2023 č.j. 19 A 26/2023-13). Platí, že je třeba zkoumat fakticitu naplnění daného účelu (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 14 A 84/2017-42). Dle názoru soudu ze správního spisu zřetelně vyplývá, že žalobkyně v době od 5. 2. 2021 nestudovala, a tudíž neplnila účel, za kterým jí byl dlouhodobý pobyt udělen. Dle § 55 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., zákona o vysokých školách, je dnem ukončení studia den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část. Touto poslední zkouškou, kterou žalobkyně vykonala, byla obhajoba diplomové práce dne 4. 2. 2021. Z toho důvodu od 5. 2. 2021 již žalobkyně nebyla studentkou ve smyslu zákona o vysokých školách, a proto není možno učinit závěr, že by v tomto období plnila účel svého dlouhodobého pobytu spočívající ve studiu. Soud poukazuje na to, že důvodem pro neudělení zaměstnanecké karty je neplnění účelu dlouhodobého pobytu, nikoliv jeho nesplnění. Dle názoru soudu proto § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců dopadá na případy, kdy cizinec po určitou dobu nestuduje, a není proto relevantní, že žalobkyně nestudovala následkem toho, že studium již zdárně ukončila. Ze stejného důvodu nic na věci nemění ani to, kdy žalobkyně převzala vysokoškolský diplom, resp. že jej převzala až v určitém odstupu od ukončení studia, a to dne 15. 5. 2021. Pro posuzovanou věc je stěžejní, že dnem 4. 2. 2021 žalobkyně přestala být studentkou v akreditovaném studijním programu na vysoké škole a nadále již nestudovala.“*
18. Citované závěry jsou použitelné i v nyní řešené věci žalobce, který rovněž ukončil své studium ke dni 1. 2. 2022, kdy tedy došlo k ukončení plnění účelu jeho pobytu. Z ničeho nevyplývalo ani žalobce nesdělil, že by mělo jeho studium ještě jakkoli dále pokračovat.
19. Soud také uvádí, že se v případě žalobce jednalo o řádné ukončení studia, nikoli například jeho přerušení. K tomu soud poukazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 11 Ca 306/2008 – 23 ze dne 29. 7. 2021, dle jehož právní věty: *„Pokud dle § 54 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v době přerušení studia není osoba studentem, neznamená to, že vztah mezi studentem a školou v době přerušení neexistuje, resp. že byl ukončen. Osoba přestává mít postavení (status) studenta, vztah mezi ní a školou však trvá. Ztráta postavení studenta má za následek, že takové osobě tím vznikají v době přerušení studia jiné povinnosti, např. povinnost platit sociální*

a zdravotní pojištění apod. Studijní poměr zůstává zachován. Cizinka tedy nepřestala v době přerušování studia plnit účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt udělen, neboť je nutno rozlišit důsledky ztráty postavení studenta z důvodu přerušování studia ve smyslu zákona o vysokých školách a ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“

20. V případě žalobce se nejednalo o přerušování studia, tedy závěry posledně citovaného rozsudku se žalobce v tomto ohledu netýkají, soud v tomto rozsudku nicméně také uvedl, jakým způsobem by cizinka o postavení studenta přišla a vyjádřil se k ukončení studia.
21. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že jeho situace je nešťastná, vzhledem k tomu, že bude patrně nucen zařizovat si znovu své bytové oprávnění v Dillí v Indii, kdy zároveň v ČR nepáchal žádnou trestnou činnost, ale „toliko“ neplnil účel pobytu, nicméně tyto skutečnosti nemohou nic změnit na tom, že si žalobce právě tímto způsobem přivodil zamítnutí žádosti, neboť byl povinen účel pobytu plnit. Bylo na žalobci, aby si náležitosti svého bytového oprávnění za účelem studia ohlídal takovým způsobem, aby zajistil další trvání svého pobytu řádně.
22. Co se týče žalobcem opakovaně zmíněné údajné dobré víry, kdy dle jeho názoru byl, pokud jde o jeho bytové oprávnění v době od 2. 2. 2022 (den po ukončení studia) do 8. 8. 2022 (podání žádosti o pobyt) v dobré víře, přičemž k tomu opakovaně dodal, že si nebyl vědom žádné skutečnosti, která by nasvědčovala tomu, že by jeho pobyt legální již nebyl, přičemž o tom, že neplnil účel pobytu se dle svého názoru nemohl nijak dozvědět, např. z webu žalované a dozvěděl se to až od správního orgánu z jeho žádosti o vyjádření ohledně plnění účelu pobytu, soud uvádí, že žalobci bylo nepochybně známo, jakým typem bytového oprávnění disponuje, tj., že se konkrétně jednalo o povolení k pobytu za účelem studia, přičemž bylo na něm, aby si k tomuto oprávnění zjistil všechny potřebné informace a související povinnosti, které vyplývají ze zákona o pobytu cizinců. Toto mohl žalobce zjistit buď sám, nebo například skrze právního zástupce, tak jako ostatně činí v nynější žalobě, kdy je zastoupen zmocněncem. V každém případě však bylo na žalobci, aby byl dostatečně obeznámen s možnostmi jeho bytového oprávnění včetně jeho ukončení či prodloužení. Pokud žalobce těmito informacemi nedisponoval, jdou negativní důsledky spojené s nedodržením podmínek k jeho tíži. Soud má taktéž zato, že byl-li žalobce schopen zde vystudovat vysokou školu, byl nepochybně kompetentní si rovněž zjistit potřebné informace ke svému bytovému oprávnění a povinnostem, které jsou s ním spojeny. Argumentace, že takové informace nenalezl na internetových stránkách správního orgánu, kdy nadto žalobce toto tvrzení ani nedoložil, nemůže v tomto ohledu obstát. Žalobci nic nebránilo si příslušné informace zjistit.
23. Přestože bytové oprávnění za účelem studia bylo žalobci vydáno na základě potvrzení o studiu platného až do 15. 9. 2022, kdy žalobce v této souvislosti argumentoval také tím, že od školy vždy obdržel potvrzení na celý akademický rok, je dle soudu zcela zjevné, že si žalobce musel být vědom toho, že své studium ukončil již ke dni 1. 2. 2022, a tedy již od toho data nebyl studentem. Soud se v tomto neztotožňuje s názorem žalobce, že neměl žádné indicie o tom, že by již účel pobytu neplnil, neboť o ukončení studia musel samozřejmě vědět a měl si proto ověřit, jaké důsledky bude mít taková skutečnost na jeho bytové oprávnění. Nebylo naopak úkolem správních orgánů žalobce v průběhu držení jeho oprávnění jej poučovat a informovat. Neobstojí ani argumentace, že se žalobce na webových stránkách žalované nedozvěděl nic o účelech pobytu, od žalované ani správního orgánu I. st. nelze

očekávat, že budou na svém webu uvádět vše. Jakkoli žalobce opakovaně zdůraznil, že měl za to, že byl v dobré víře v legálnost pobytu a plnění jeho účelu, což správní orgány neměly zohlednit, jednalo se ve skutečnosti o neznalost právních předpisů ze strany žalobce. K tvrzení žalobce, že netušil, že by vlastně bylo lepší, aby školu dokončil později a studoval ještě nějakou dobu jen naoko, neboť pak by jeho oprávnění trvalo déle, soud uvádí, že takové úvahy považuje za neadekvátní. Nelze jistě vyloučit, že fakticky taková cesta prodloužení oprávnění zde může být, nicméně žalobci nic nebránilo, aby po ukončení studia zažádal o jiný typ pobytu, jak ostatně učinil dne 8. 8. 2022.

24. Argumentace žalobce je vedena v duchu toho, že se domníval, že po celou dobu plnil účel pobytu, respektive nevěděl o jeho neplnění, nicméně podstatné je, že toto vědět měl. Dle soudu je nepochybné, že ukončení studia s sebou přináší důsledky i v jiných (právních) vztazích, které se týkají nejen pobytového oprávnění, může být například nutné vyřídit změnu stavu u nejrůznějších institucí apod. Nelze vyloučit, že i po skončení studia lze na některých místech stále využívat výhod potvrzení o studia, nicméně v případě pobytového oprávnění si měl žalobce počínat důkladněji, zejména pokud nyní namítá, že neudělením nového pobytu dojde k zásadnímu narušení jeho života. Pokud žalobce nevěděl ani o tom, že má vůbec plnit nějaký účel pobytu, považuje soud takovou situaci předně za značně nepravděpodobnou, neboť pobytové oprávnění bylo vydáváno právě za účelem studia a jak správně podotkla žalovaná, i v situaci cizinců, kteří mají oprávnění za některým jiným účelem, pak dojde-li ke změně, je nutné, aby obratem činili příslušné kroky. Pokud žalobce o povinnosti plnit účel pobytu skutečně nevěděl, pak informace mít měl.
25. Rozhodnutím není žalobci přímo ukládána povinnost vycestovat, nicméně pokud bude žalobce chtít nové pobytové oprávnění, bude toto patrně nutností. To však nic na uvedených závěrech nemění. Žalobce ostatně ani nezmínil, jak jinak měla podle něj žalovaná postupovat, jestliže bylo prokázáno, že účel pobytu neplnil. Ať to bylo vědomě či nikoli. Soud také dodává, že ač žalobce opakovaně uvádí, že údajně měl prokázat dobrou víru v legálnost pobytu a platnost oprávnění o po skončení studia, respektive nevědomost o neplnění účelu pobytu, nic takového prokázáno nebylo, neboť nelze vyloučit, že žalobce o těchto věcech informace měl a pouze odkládal podání žádosti.
26. Soud považuje v dané věci za podstatné, že ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty uvedené v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně neplnění účelu předchozího pobytu, kdy mu bylo vydáno povolení k pobytu za účelem studia. Výjimkou by v tomto ohledu mohlo být pouze to, pokud by žalobce prokázal, že šlo o *neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu*, to však prokázáno nebylo. Tvrzeným důvodem neplnění účelu měla být v případě žalobce pouze nevědomost. Žalobce žádný jiný důvod neuvedl, své podání žádosti až v srpnu 2022 odůvodnil pouze tím, že si myslel, že podání činil stále v době platnosti dřívějšího potvrzení o studiu.
27. V rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, Nejvyšší správní soud uvedl: „Dojde-li správní orgán k závěru, že žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu neplnil, nelze toto neplnění účelu automaticky považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a jeho žádost tak automaticky zamítnout. Neplní-li cizinec – žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu, správní orgán podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší platnost uděleného povolení. Zákonodárce v § 37 odst. 1 písm. b) výslovně uvádí jako důvod pro zrušení uděleného povolení

právě neplnění účelu. Oproti tomu v situaci, kdy cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, požádá o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán toto povolení neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení však výslovně neplnění účelu jako důvod pro neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu neuvádí. (...) Nejvyšší správní soud přitom dříve ve svých rozhodnutích shledal neplnění účelu pobytu jako existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území např. v situaci, kdy tento účel nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu. (...) Závěr o nenaplňování účelu, pro který bylo cizinci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, však automaticky nesvědčí o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Jinak řečeno – skutečnost, že cizinec neplní účel povoleného pobytu, neznamená povinnost správního orgánu povolení k dlouhodobému pobytu neudělit. S ohledem na nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu je nutné zohlednit, zda konkrétní jednání cizince spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu skutečně představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Již ze samotné dikce zákona je pak zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku.“ Musí jít tedy o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“

28. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 325/2020 - 33 ze dne 26. 2. 2021: „Vždy je však třeba posuzovat okolnosti konkrétního případu, resp. délku neplnění účelu pobytu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69). V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze hovořit o „jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“.
29. V případě nyní řešené věci žalobce se však nejednalo o situaci, kdy by správní orgány shledaly závažnou překážku pro prodloužení pobytu na území, ale rozhodly o nevydání povolení podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona účinném do 30. 6. 2023. Dle této právní úpravy bylo rozhodné, zda byl či nebyl ze strany cizince plněn účel původního pobytu, případně též, zda cizinec prokázal, že účel neplnil z vážných důvodů. V případě žalobce bylo neplnění účelu shledáno s tím, že jej žalobce adekvátně nezdůvodnil.
30. Lze sice souhlasit s tím, že délka pobytu, jehož účel žalobce plnil, výrazně překročila dobu jeho neplnění, přičemž z ničeho rovněž neplyne, že by žalobce ve skutečnosti neměl v úmyslu studovat, nebo že by jej jakkoli cíleně bezdůvodně studium protahoval, neboť tomu bylo právě naopak a žalobce studium dokončil ještě dříve, než původně očekával, a to úspěšně. Nelze tak hovořit o zneužití bytového oprávnění z jeho strany, přičemž v ČR nepáchal ani žádná protiprávní jednání. Uvedené skutečnosti nicméně nepředstavují závažné důvody ve smyslu zákonného ustanovení § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
31. Soud neshledal důvodnou ani námitku rozporu odůvodnění napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 1 správního řádu ve spojení s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy žalobce konkrétně namítal, že rozhodnutí je nepřiměřené a tvrdé.
32. Soud uvádí, že správní orgány jsou povinny posoudit dopady rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu

představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky NSS č. j. 7 As 112/2011-65 z 22. 9. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112 z 9. 11. 2011, či č. j. 8 As 68/2012-39 z 6. 8. 2013 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 z 24. 4. 2012). Rozsah posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se v případě, kdy tato povinnost není určena přímo zákonem, odvíjí především od tvrzení cizince, jenž nemůže důsledky své případné pasivity přenášet na správní orgán (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Azs 144/2020-33 z 23. 7. 2020). Míra konkrétnosti skutkových tvrzení tak určuje intenzitu a hloubku, v jaké je správní orgán povinen se přiměřeností zásahu do života žadatele zabývat (například rozsudek NSS č. j. 1 Azs 310/2020-37 ze 4. 3. 2021).

33. Soud uvádí, že napadeným rozhodnutím nepochybně k jistému zásahu do soukromého a rodinného života dojde, nicméně z tvrzení žalobce nevyplývá, že by mělo jít o zásah zásadní, kdy sdělil že zde má přátele a zázemí a rád by nastoupil do zaměstnání po ukončení studia. Soud rozumí tomu, že žalobce je absolventem vysoké školy a rád by zde začal pracovat, nicméně tato skutečnost nemůže bez dalšího znamenat nepřiměřený dopad rozhodnutí. Nepřiměřené není rozhodnutí ani pokud jde o nutnost žalobcova vycestování z ČR, které navíc nebylo přímo předmětem napadeného rozhodnutí. Ze skutečnosti, že žalobce akcentuje v žalobě složitost nutnosti vyřizování nové žádosti v Dillí lze usuzovat na to, že přikládá pobytovému oprávnění značkou důležitost, nicméně tomu měl uzpůsobit své vědomosti a měl se informovat o všem předem, když je nadto právě absolventem VŠ. Žalovaná se skutečnostmi týkajícími se soukromého a rodinného života žalobce zabývala, avšak nepřiměřenost neshledala. Konkrétně uvedla, že žalobci nebyl do budoucna zakázán pobyt na území ČR a dále poukázala na to, že žalobce je svobodný, bezdětný a rodinné vazby má v zemi původu.
34. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 22. 7. 2024

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce